

**bianca
gillam**

**bad
publicity**

Vertaling Rosalyn van Moorselaar

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Bianca Gillam
Oorspronkelijke titel: *Bad Publicity*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Rosalyn van Moorselaar
Omslagontwerp: Bloomsbury Publishing
Omslagbewerking: HarperCollins Holland
Zetwerk: MatZet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1808 9
ISBN 978 94 027 7521 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juni 2025

Originele uitgave verschenen bij Bloomsbury Publishing, Bloomsbury Publishing Plc, 50 Bedford Square, London, WC1B 3DP, United Kingdom.
This translation of *Bad Publicity* is published by HarperCollins Holland by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘Fuck.’

Niet echt het woord dat ik verwachtte uit te spreken op de eerste dag van mijn nieuwe baan, tijdens mijn eerste gesprek met mijn nieuwe baas. Aan haar gezicht te zien had zij het ook niet verwacht. Mijn hand vliegt naar mijn mond, maar het is al gebeurd en het woord blijft tussen ons in hangen. *Fuck*, zeg ik opnieuw, deze keer in mijn hoofd.

‘Is er iets?’ Ze heeft grote ogen van bezorgdheid, wat in ieder geval beter is dan een veroordelende blik. Ik kijk weer naar de lijst die tussen ons in ligt en knijp mijn ogen tot spleetjes om er zeker van te zijn. De naam staat er nog steeds, zo duidelijk als wat. Jack Carlson. Jessica volgt mijn blik.

‘Ah, ik snap het. Zenuwen zeker? Hij behoort tot de grote namen. Ik begrijp het best, dat gevoel had ik ook toen ik net begon te werken aan grotere auteurs.’

Ik open mijn mond om haar te corrigeren, maar besef dan dat het oneindig veel erger zou zijn om uit te leggen wat de echte reden is. Vijf jaar geleden op de universiteit heeft Jack Carlson me zo vreselijk bedonderd dat ik mezelf beloofd heb dat ik nooit meer met hem in dezelfde kamer zou zijn. Tot dit moment wist ik zeker dat ik mezelf nog liever zou ophangen dan die belofte te breken.

‘Ik dacht dat hij non-fictie schreef?’ zeg ik, terwijl ik mijn uiterste best doe mijn toon neutraal te houden.

‘Meestal wel, ja. Maar zijn redacteur heeft hem vorig jaar overgehaald om de duistere kant op te gaan, dus jij mag zijn

pr-medewerker worden voor zijn eerste roman. Als je eenmaal over je zenuwen heen gestapt bent, is het een heel opwindende campagne!’

Ze begint me over de campagne te vertellen en ondertussen staar ik naar de lijst met auteurs die ik ga vertegenwoordigen in mijn eerste baan als pr-medewerker. De baan waar ik zo enthousiast over was totdat deze grote kans veranderde in je reinste nachtmerrie. Ik ontwaak uit mijn verdoving als ik het woord ‘boektournee’ hoor.

‘Sorry, wat zei je?’

Jessica kijkt even verbaasd, maar dan herhaalt ze haar woorden zonder een spootje ergernis. Ik mag haar heel graag. Het is jammer dat ik meteen weer ontslag moet nemen.

‘Ik zei dat je tijd hebt om over die zenuwen heen te komen als je met hem meegaat op boektournee.’ Shit. Ik grijp de rand van het bureau om houvast te vinden, terwijl Jessica me vertelt dat er een paar evenementen gepland staan in New York, en vervolgens in Europa.

‘Europa?’ vraag ik in een wanhopige poging mijn gedachten op een rijtje te krijgen. Als Jacks Amerikaanse pr-medewerker is Europa niet mijn terrein.

Ze knikt en gaat verder, haar glimlach wordt breder. ‘Hij is extreem succesvol in Frankrijk, Duitsland, het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en onze lokale vestigingen publiceren zijn boeken daar, dus hebben we een tournee geregeld.’ Ik bid in stilte dat dit verhaal niet de verkeerde kant op gaat. ‘Dat hadden we eigenlijk al gepland voor Jacks laatste non-fictieboek, maar dat ging niet helemaal goed, er was wat miscommunicatie tussen pr-medewerkers in verschillende landen, vluchten die gemist werden, enzovoorts. Dus deze keer heeft zijn agent

erop aangedrongen dat we alles via één pr-medewerker regelen, om het allemaal ordelijk te laten verlopen. Eén schema. Eén persoon om ervoor te zorgen dat alles soepel gaat.' Ze zwijgt even, haar blik vol verwachting. 'En die persoon ben jij.'

Juist, het kon dus nog erger. Mijn handen klemmen zich nog steeds om het bureau en mijn knokkels zijn bijna wit geworden. Jessica wacht. Ik forceer een glimlach die waarschijnlijk meer op een grimas lijkt en probeer een passend antwoord te bedenken. Ik weet zeker dat ze enthousiasme verwacht, waarom zou ze niet? Het is de droom van elke pr-medewerker om een wereldtournee te organiseren voor een wereldberoemde auteur. Ik zou moeten springen. Dit zou het hoogtepunt moeten zijn van mijn carrière tot nu toe, een kans om te laten zien wat ik kan.

Ik slaag erin om een gesmoord 'o?' over mijn lippen te krijgen. Het voelt alsof mijn keel dichtgeknepen is. Gelukkig glimlacht Jessica lichtjes. Ze denkt dat ik zo reageer omdat ik me zorgen maak over het plannen van zo'n grote tour, en verzekert me dat ze de vluchten en accommodatie al hebben geregeld en dat het schema is vastgelegd. Het enige wat ik hoeft te doen, is ervoor zorgen dat alles zonder problemen verloopt. Dat zou prima zijn, als er niet al een probleem was: een verschrikkelijk groot probleem. Ik verontschuldig me met een verstikte stem om naar het toilet te gaan.

Zodra ik de toiletten vind, sluit ik mezelf op in het eerste het beste hokje dat er is en slaak een diepe zucht. 'Fuck. Fuck!' zeg ik hardop, tegen niemand in het bijzonder. Het is al erg genoeg om van een afstandje te zien hoeveel succes Jack heeft: *New York Times*-bestseller hier, literaire prijs daar. Historische documentaires, radio-interviews. Hoe sexy hij is, is al-

lang viral gegaan; er zijn hele videocompilaties van hem als hij met zijn hand door zijn haar gaat terwijl hij een veldslag beschrijft die vijfhonderd jaar geleden plaatsvond. Nu moet ik niet alleen steeds weer met zijn succes geconfronteerd worden, maar ook nog met hem door Europa reizen om dat succes te faciliteren. Er zijn niet genoeg vloeken in de wereld die de lading dekken.

Ik wil schreeuwen. Maar op de een of andere manier moet ik proberen rustig te worden. Hoe rampzalig deze realiteit ook is, ze zal niet snel verdwijnen. Kom op, Andie, denk ik bij mezelf. Je kunt dit.

O ja? vraagt een stemmetje in mijn binnenste, en plotseling staat dat laatste semester in Edinburgh me weer gevaarlijk helder voor ogen. Op dat moment zei ik tegen Jack dat ik hem nooit meer wilde zien, en ik meende het vanuit de grond van mijn hart. Automatisch denk ik terug aan de weken daarna, toen mijn wereld instortte. Maar ik heb dat allemaal lang geleden weggestopt. Als ik dit wil overleven, moet ik het daar op de een of andere manier zien te houden.

Ik bal mijn handen tot vuisten en begin met de meditatieve ademhalingen die mijn vader me heeft geleerd. Een nieuwe steek van verdriet komt in me op als ik hem voor me zie in zijn yogabroek op het terras van mijn ouderlijk huis, maar dan begint mijn ademhaling tot rust te komen, waardoor de wolk van emoties wegdrijft. Mijn ogen gaan knipperend open en meteen ben ik weer in het heden. Ik kijk op mijn horloge: er zijn tien minuten verstreken. Ik kan beter teruggaan naar mijn kantoor, zodat Jessica niet denkt dat ik in rook ben opgegaan.

Ik haal nog een keer diep adem en verlaat het hokje. Als ik door het kantoor loop, neemt mijn professionaliteit het over en

wordt mijn eerdere paniek geleidelijk vervangen door een tijdelijke vastberadenheid. Voor vandaag, voor deze week, heb ik een plan nodig. Er staan nog veel meer auteurs op die lijst. Misschien kan ik me op hen concentreren totdat ik dit verwerkt heb en een goede strategie heb uitgedacht.

Jessica is nog steeds in mijn kantoor als ik terugkom. Ze nipt van haar thee alsof ik zojuist helemaal geen lelijk woord heb gezegd en bijna instortte. Ik neem plaats op mijn nieuwe draaistoel, aan mijn nieuwe bureau, en ervaar – heel even – een moment van trots. Ik heb het toch aardig ver geschopt, tot pr-medewerker bij een van de meest prestigieuze uitgeverijen in New York. De Andie die hier als stagiaire heen verhuisde vanuit Londen en werd aangenomen, had haar oren niet kunnen geloven.

Helaas duurt het ongeveer drie seconden voordat Jessica weer over Jack begint te praten en ik bijna mijn pen door de kamer smijt bij het horen van zijn naam. Ik zal mezelf beter onder controle moeten houden. ‘Zoals je zult zien, is er een behoorlijke lijst met auteurs, maar bij de meesten van hen is geen directe actie vereist. Je voorgangster heeft nog veel geregeld voordat ze vertrok. Dus je zult je de komende maanden vooral richten op Jacks campagne.’ Ik slik de frustratie weg die in me opkomt en probeer enthousiast te kijken. Daar gaat mijn plan om te focussen op de andere auteurs. ‘Het boek verschijnt deze week,’ vervolgt ze, ‘dus we hebben de lokale evenementen voor de komende weken gepland staan. Het eerste evenement is aanstaande donderdag. Het zou een geweldige kans voor je zijn om hem te ontmoeten.’

‘Aanstaande donderdag?’ zeg ik, mijn stem ongeveer drie octaven hoger dan normaal. Ik corrigeer mijn toon zo enthous-

siaat dat mijn ‘geweldig!’ eruit komt als een bariton. Verdorie, Andie, denk ik. Hou je in.

‘Mooi.’ Ze glimlacht, nog steeds schijnbaar onbewogen. ‘Ik weet zeker dat hij het fantastisch zal vinden om je te ontmoeten.’

Of hij staat op het punt de schrik van zijn leven te krijgen.

Hoofdstuk 2

Het blijft nog lang licht in deze tijd van het jaar, dus gedurende mijn wandeling van het metrostation naar mijn appartement in de Upper West Side is alles gehuld in zacht schemerlicht. Normaal gesproken hou ik van dit deel van de reis naar mijn werk en terug, want iedereen lijkt op dat moment buiten te zijn, op weg ergens naartoe. Het is een levendige boel, maar toch ook weer rustgevend.

Maar na de ontwikkelingen van vandaag heeft de wandeling niet zijn gebruikelijke effect.

Tegen de tijd dat ik het appartementengebouw bereik waar ik woon, gutst het zweet van mijn rug en ben ik volkomen uitgeput. Ik doe de deur van het slot en wacht even, half verwach- tend dat Sara's stem me tegemoet zal komen. Dan herinner ik me voor de honderdste keer dat ze hier niet meer woont. De stilte is drukkend als ik de deur achter me dichttrek, en ik sta mezelf toe om precies dertig seconden stil te staan bij het gevoel van gemis voordat ik mijn tas op de bank gooi en alle planten water ga geven ter afleiding. Andrew de ficus, Shirley de monstera, Sharon de cactus, Peter de vetplant. Sara en ik hebben ze namen gegeven toen zij hier kwam wonen. Haar aankomst in New York, een jaar nadat ik hierheen verhuisd was, bracht echt kleur in het grijze leventje dat ik in mijn eentje probeerde op te bouwen. Maar nu, drie jaar later, ben ik weer alleen. Een paar weken geleden verhuisde Sara naar een nieuw appartement met haar lieve vriend James, een bankier, waardoor ik alleen achterbleef in ons appartement op de vijfde ver-

dieping. Een deel van mij was blij voor haar, maar een groter deel van mij zit soms urenlang in haar oude kamer omdat ik haar zo erg mis. Voordat ik te verdrietig word, pak ik mijn telefoon en bel haar.

‘Hé, topper!’ Haar stem is als een warm bad na de dag die ik heb gehad. Ik dompel me er helemaal in onder. ‘Hoe gaat het met je? Hoe was je eerste dag? Vertel me alles!’

Opluchting overspoelt me bij die vraag. De emoties die ik de hele dag onderdrukt heb komen nu weer bovendrijven, aangewakkerd door Sara’s hartelijkheid en omdat ze helemaal niets te maken heeft met mijn werk. ‘Op een schaal van één tot tien geef ik het een drie. En dat is misschien nog wel genereus.’

Ik hoor geritsel en voetstappen, alsof ze naar een rustiger plekje verhuist, zodat ze me haar volledige aandacht kan geven. ‘O Andie, het spijt me zo. Is je baas zo erg?’

‘Nee, zij is geweldig.’

‘Waren je collega’s gemeen?’

‘Nee, die lijken ook erg aardig.’

Ze zwijgt even en bedenkt wat dan de reden zou kunnen zijn voor mijn lage cijfer. ‘Het kantoor?’

‘In één woord fantastisch. Echt prachtig.’

‘Wat is het dan?’ zegt ze als we uiteindelijk alles hebben gehad, van de reistijd en de lokale lunchtentjes tot de gratis koffie op kantoor en mijn uitzicht. Het is allemaal even geweldig. ‘Jack Carlson is een van de schrijvers die aan mij toegewezen zijn.’

Ik hoor haar duidelijk uitademen en ik wenste dat ze hier was, zodat ik de uitdrukking op haar gezicht kon zien. Ze snapt het. Zij is de enige die het echt snapt, de enige die weet wat er is gebeurd. De warmte van haar begrip voelt als een zachte trui.

‘Shit, zeg.’

‘Ik weet het.’

‘Wat een fucking toeval.’

‘Ja.’

‘Het spijt me zo.’

‘Wat moet ik doen?’ vraag ik. Het is een oprechte vraag. Sara en ik zijn onafscheidelijk sinds ze een drankje over een man heen gooide die me lastig bleef vallen in een bar tijdens de introductieweek; sindsdien is ze altijd mijn steun en toeverlaat geweest. Ze is dapper en wijs en volkomen onverschillig voor de meningen van anderen. Ik kan haar advies nu echt gebruiken.

‘Ik weet het niet, meid. Dat valt echt niet mee.’ Ik raak even in paniek bij het idee dat zelfs Sara, die altijd mijn problemen oplost, niet met ideeën komt, maar dan gaat ze verder. ‘Volgens mij moet je doorzetten, eerlijk gezegd. Je hebt het al tot hier geschopt.’ Vastberadenheid klinkt in haar stem door en het troost me meteen. ‘We zijn niet meer in Edinburgh. Laat dit niet door hem verpesten.’

‘Oké,’ zeg ik, en mijn stem klinkt breekbaarder dan ik zou willen. Op dit moment, nu ik volkomen eerlijk en kwetsbaar ben, kan ik me niet voorstellen dat ik hem weer onder ogen moet komen. Maar Sara herinnert me aan mijn eigen kracht en daar steun ik op. ‘Dat zal ik niet doen.’

‘Deze week eten zoals gewoonlijk?’

‘Tuurlijk.’

‘Nou, tot dan. Je kunt dit.’ Ik geniet nog even van haar stemgeluid voordat ze ophangt en ik weer achterblijf in een stil appartement. Ik moet echt op zoek naar een nieuwe huisgenoot. Sara heeft, ondanks mijn protesten, haar huur voor de komen-

de drie maanden betaald, tot het einde van ons huurcontract. Als ik daarna geen nieuw appartement of nieuwe huisgenoot vind, kom ik in de problemen, zelfs met mijn nieuwe salaris. Maar dat is een probleem voor een andere dag. Ik schenk mezelf een glas wijn in en wend me tot Andrew de ficus.

‘Ik kan dit,’ zeg ik. Als planten konden horen, zou hij misschien de angst in mijn stem kunnen onderscheiden. Misschien zou hij zelfs zeggen dat ik mezelf voor de gek hou. Maar zijn bladeren blijven roerloos hangen en ik nip in alle rust van mijn wijn.